

er et reelt udtryk for, hvad der er bedst for barnet, og i givet fald hvorfor fædrene står så svagt.

Det må være vigtigt for et samfund, som ønsker ligeværd som et af sine grundprincipper, at børn vokser op med denne indstilling i deres omgivelser. Kan samfundet acceptere en så skæv fordeling af forældremyndigheden, når forskellen i dag på at have forældremyndigheden og at være samværsforælder er så stor? Hvad der ligger til grund for de konkrete afgørelser om forældremyndighed, er noget forskelligt, men en typisk konklusion vil være, at forældrene findes lige egnede, og at moderen tildeles forældremyndigheden. I disse tilfælde bør det overvejes at give retten mulighed for at tildele fælles forældremyndighed, hvis det skønnes at være bedst for barnet.

Ad 4

Danmark adskiller sig på myndighedsområdet i dag meget fra de øvrige nordiske lande. Vi har i Danmark ti gange så mange samværsretssager som i Sverige og Norge. I Danmark behandles der årligt omkring 3.000 sager ved statsamtene, mens vores to nabolande ligger på 300-400 sager.

Forklaringen på dette skal ifølge landsdommer Svend Danielsen findes i den forskel, der eksisterer i den lovbestemte procedure, der er etableret mellem Danmark og de øvrige nordiske lande i 1980'erne. I Norge og Sverige fastlægges domstolene samværsbetingelserne samtidig med fastlæggelse af forældremyndigheden. I Danmark tager domstolen sig kun af forældremyndighedsplaceringen. Statsamtene tager sig af samværsaftalerne.

Det bør overvejes, om de erfaringer, de øvrige nordiske lande har opnået, kan anvendes ved en myndighedslovsrevision i Danmark med det sigte at begrænse og effektivisere sagsmængden.

Ad 5

Samværsretten skal sikre en tæt kontakt til den forælder, som barnet ikke bor sammen med til daglig. Den nugældende praksis medfører et samværsomfang på mellem 50 og 60 overnatninger pr. år. Dette samvær gives i ca. halvdelen af sagerne. I de resterende sager gives som hovedregel mindre samvær. Specielt bemærkelsesværdigt for Danmark er det høje antal afslag på samvær. Der gives i Danmark afslag på mere end hver 10. ansøgning om samværsret. Det betyder, at man efter nugældende praksis kun sjældent fastsætter et samværsomfang, som i tid giver mulighed for den ønskede tætte kontakt mellem barn og samværsforælder. Ifølge børnekommissionens vurderinger kræver en tæt kontakt samvær mindst 1 gang om ugen, hvilket i praksis betyder et samværsomfang på 80-90 overnatninger pr. år.

En anden konsekvens af den danske lovgivning er, at praksis ved fastsættelse af samværsomfanget reelt er en fastsættelse af den maksimale samværsret. Andre lande f.eks. Norge har valgt at fastsætte en minimal samværsret direkte i loven. Det betyder, at udgangspunktet for samvær er fastlagt, og at eventuelle ændringer kræver, at den forælder, der ønsker en ændring, også skal sandsynliggøre, at ændringen er bedst for barnet.

Disse minimumssamværsrettigheder bør overvejes indført i den danske myndighedslov.